

THÂN CÂY MỘC NGHIÊNG

Con người trên cõi dương gian
Nào ai tránh khỏi cái màn tử vong
Khi đời này chấm dứt xong
Thấy đều ước muốn về trong đất lành
Nơi sạch sẽ, miền tịnh thanh
Khắp vùng cực lạc, an bình mãi thôi.
Có người hỏi đức Như Lai:
"Lòng con luôn mãi hướng nơi đất lành
Hướng về 'tịnh thổ' tâm thành
Mong sau khi chết vãng sanh chốn này
Nhưng con e ngại lắm thay
Gặp khi đột ngột lìa ngay cõi đời
Làm sao niệm Phật kịp thời
Tâm đâu kịp hướng về nơi mong chờ
Lìa dương gian quá bất ngờ
Chẳng còn biết sẽ vờ về đâu?"

*

Phật nghe xong, khẽ gạt đầu:
"Các con chớ có lo âu làm gì
Để ta kể chuyện cho nghe
Chuyện cây thông nọ bên lẽ rừng xanh.
Cây sinh ra, lớn lên nhanh
Nhưng không mọc thẳng, thân hình lại nghiêng
Mộc nghiêng qua mãi một bên
Có khuy nh hướng ngã về miền phía Đông,
Một ngày trời nổi cơn giông
Nếu mà sét đánh cây thông đổ nhào
Cây này sẽ đổ hướng nào?"
Mọi người đều nói đổ vào hướng Đông.
Mỉm cười Phật dạy ung dung:
"Con người cũng giống cây thông vô ngần
Chúng sinh khi sống thành tâm
Hướng về cửa Phật nguyện thâm thiết tha
Hướng về 'tịnh thổ' thẳng hoa
Thì khi mãn nghiệp lìa xa cõi trần
Dù bất chợt cũng an tâm

*Sẽ đi về hướng mình thầm ước mơ
Tây phương cực lạc đón chờ!"*

TÂM MINH NGÔ TÀNG GIAO

(phỏng theo tập truyện văn xuôi
NHỮNG HẠT ĐẬU BIẾT NHẢY
của Lâm Thanh Huyền, Phạm Huê dịch)

